

Korpa Tamás

Az özönvíz óráiban mozdulatlanul állt a gyermektranszport szerelvénye az ideiglenes állomáson

mint minden, amiről megfejtkeztek valaha.

Nézd, lábadoznak a tárgyak

Varratszedésre várakoznak a tükrök a kertben.

Hasábfák kihallgatása

akkoriban sokat aludtam. s ha felébredtem, növendékágaimmal
folyton integettem: így képzeltem, eljött a búcsú, így viszonztam, John Deere.
eljön a tönkkiszedő, itt van, és eljön, finomszemű láncot akaszt ránk,
kirántja a gyökérvölgyzsinórokat a földből.
eljön. kézenfekvő, hogy itt van.
jön. nyilvánvaló, hogy itt van.
itt van – csendes pillanat – s máris, viszlát, John Deere.
én már fogságban születtem: bocsáss meg, John Deere.
kitelepítettek magonckoromban: de nem haragszom, John Deere.
megfojt a cérnavekony slag: végig hittem, és te megértesz, John Deere.
színültig töltött hordókkal vettek körbe szárazság idején: sokat
szomjaztam, így vágyakoztam, John Deere.
ébredés, vihar után, rokkantan, indulat suhogásból, érkezésemig, John Deere.
madáretetőmbe patkányfogót rejtettek, csattant: eljön a búcsú, John Deere!
hosszantartó szalagfűrészek nyikorgó tánca bennünk.
szalagfűrészek társas tánca, tessék, tessék, kínálgattuk.
levelek harmatkiszedése rajtunk, John Deere.
izzó fülek, szemek és szájak sziromból a boldog törzs körül egymásba járva.
eleven napórapálca a boldog törzs: így tanította John Deere.
az üdvözetem, a gondolataim, a beérkezők, a barátaid, John Deere.
itt van – csendes pillanat – s máris, viszlát, John Deere.
betoljuk görgős talajon Jan Korb körtefa összetört lombját:
dicsőségedre, John Deere!
gerendának viszlek, ne féljete, mondta a, mondta a John Deere.